

Zsenge fű hallatja hangját lépteim alatt,
elmerengve kusza gondolataimban. Padok
sora csábít, vállat rántva fittyet hányok rájuk.
Padok! Mik vagytok ti nékem! Engem ne
hívjatok! Este sötétje takar, a csillagok
se érdekelnek. Elhagyatva létezem e sötét
percekben. Csak a búskomor hangulat, mi előnti
arcomat. Nem akarok mást csak egyedül sétálni.
Nem figyel rám senki. Fájt, nyom, löki a fejem a
sok túlgondolás, de már érzem! Érzem, nem
kerek egész e helyzet. Csábít a fű, amin lépek,
engedelmeskedve szépének leülök zöldjére.
Kérdések hada, már én sem értem. Én sem
értem miért jó, ha egyedül búslakodom,
ha valaki mással, boldogabb lehetnék.
Most már felmerek nézni az égre, a nagy
feketeségre, hol a hold mellett csillagok ragyognak.
Látlak titeket, kiket szívemben őrzök, látom, érzem,
hogyan ti mindig itt vagytok nékem. Már nem félek.
Nem vagyok oly egyedül, szeretettnek éreztetek.
Mosolyom mellé gördül a könny, tudom még van ki
mellém áll a bajban. Várom kell még rátok éjiek,
de addig innen e kicsiny földről mosolygok reátok.